

Бистра.

(Очудена). Но какво е станало! Баба Спасе ми разправя нѣщо.

Динко.

Тя стана, ами да видимъ до гдѣ ще я закараме. (На себе си). Казвахъ, казвахъ, но кой чува? Ще стане нѣщо, че нито за него, нито за Тодора ще е добръ.

Бистра.

Да не е по словото нѣщо?

Динко.

(Съ стиснати челюсти). Че то слово ли бѣше, че думи ли бѣха!

Бистра.

Чудно ми е: до сега чичо толкова слова е казвалъ —

Динко.

Казвалъ е, но казване отъ казване има разлика. Да бѣ го чула. То не бѣше черковна рѣчь, а стрѣли къмъ намѣстника, хаджийта, властѣта.

Бистра.

(Възрадвана) Какъ? Каза имъ направо имената?

Динко.

Само това оставаше.

Бистра.

Тогазъ!

Динко.

Какво тогазъ? — Мислишъ хората не разбраха.